

ся ржководять отъ първѣ тѣ си мысль, коя то ся появи въ главы тѣ имѣ, и коя то тѣ считаютъ за внушеніе отъ Св. Духъ, и самы сляпо ѳ ся покорявѣтъ. На голямъ почетъ сѣ сѣщо и сичкы тѣ іеромонасы. Калугеръ тѣ, кога то ся срѣщне съ іеромонахъ тѣ, длѣженъ е да му ся поклони до зема тѣ, да цалуни ржж тѣ му и изново пакъ да му ся поклони. Върху тѣзы вѣковѣчны поклони е основано Св. Горско то смиреніе.

Въ тѣзы скромны, отдалечены отъ міръ тѣ, общины ся изработка сѣастіе то на загробный животъ, кое то ся достига тука при помощь тѣ на медленосамоумъртвяваніе. Ученіе то Спасителево за умъртвеніе то на удове тѣ и распяваніе то на плоть тѣ съ страсти тѣ и похоти тѣ, служи за главенъ принципъ на Св. Горско то отшелничество—и сичка тѣ дѣятельность, сичкый животъ на калугеръ тѣ сѣ упжтены кѣмъ еднѣ тѣзи цѣль. Тука сяка мірска мысль, или весело въспоминаніе ся счита за тежѣкъ грѣхъ, сяка потребность на природѣ тѣ ны ся счита за бѣсовско искушеніе, и въ тѣзи неестественна борба, съ самага себѣ, изминувѣтъ сичкы тѣ години на отшелникъ тѣ, често до дълбока старость, до дѣтонай послѣ той, спорѣдъ Св. Горско то израженіе: „стане по горѣ отъ човѣшкѣ тѣ природѣ и достигне ангелеко сѣостояніе,„ Трудъ голямъ, нѣ за това и самоумъртвяваніе то быва пѣлио: физическо и пѣравственно, и тогава вече калугеръ тѣ чѣка натурална тѣ смъртъ, за да стане членъ отъ небесно то царство.

За да докара човѣка до безстрастно сѣостояніе и тѣй да улегчи за него пѣтъ тѣ кѣмъ спасеніе то, общинский тѣ уставъ, преди сичко ся старае да измачка и обезсили грѣшно то тѣло на подвижникъ тѣ, да го лиши отъ оныя здравы сокове, кои сѣ спечелены отъ мірскый развратъ, и отъ кои то ставѣтъ почти сичкы тѣ Св. Горскы искушенія . . . . Врѣхъ това е осно-